

РЕШЕНИЕ

№ 2530

гр. София, 14.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 57 състав, в публично заседание на 20.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Георгиева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9177** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК във вр. чл.26, ал.11 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на С. М., [дата на раждане], ЛНЧ1003913065, гражданин на Руска федерация срещу Заповед рег.№ 513 ПАМ - 68/25.07.2019г.,на началник на отдел „Миграция“-СДВР с която отказва продължаване на срока за пребиваване в Република България.

Жалбоподателят счита, че обжалваният отказ е неправилен, необоснован и незаконосъобразен, издаден при съществени нарушения на административните правила, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя, както и в противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Иска се отмяна на процесния отказ и присъждане на сторените разноски. Подробни съображения са изложени в писмена защита.

Ответният административен орган - началник на сектор "Миграция" при ОД на МВР - П. не взема становище по основателността на жалбата.

Настоящият състав на Административен съд – София град намира, че жалбата е подадена от активно легитимирана страна, адресат на оспорената заповед, в законовия срок, и е срещу отказ за издаване на разрешение за продължаване срока на пребиваване на чужденец в Република България, което съгласно [чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ](#) подлежи на обжалване при условията и по реда на [Административно-процесуалния кодекс](#). Всичко това налага извод, че жалбата е допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът намира за установено от фактическа страна следното: лицето С. М. - гражданин на Руска Федерация, е било със статут на продължително пребиваващ в страната чужденец е разрешение за пребиваване №[ЕИК], издадено от СДВР и валидно до 04.07.2019 г. на основание чл. 24, ал. 1, т.6 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ - „Разрешение за продължително пребиваване могат да получат и чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и... са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България; разрешение за продължително пребиваване могат да получат не повече от трима представители за всяко чуждестранно търговско дружество; Българската търговско-промишлена палата своевременно уведомява дирекция "Миграция" при промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството “ - като представител на търговско представителство АТРИУМ, регистрирано в Българската търговско-промишлена палата.

С. М. е подал заявление с рег.№ 131728/06.06.2019 г. за продължаване срока на пребиваване в Р. България, което е разгледано заедно с приложените към него документи от отдел „Миграция“ - СДВР.

Съгласно разпоредбата на чл.22, ал.4 от ЗЧРБ разрешението за пребиваване се издава след писмено становище от ДАНС.

Видно от приложеното към по делото писмо рег.№ RB 202001-001-03/10.07.2019г. на заместник-председателя на ДАНС на чуждия гражданин се отказва издаване на разрешение за продължаване срока на пребиваване в България поради наличие на данни за осъществявана от лицето дейност представляваща заплаха за националната сигурност.

При така установените факти и обстоятелства административният орган е направил обосновано заключение, че чуждия гражданин не е изпълнил условията на ЗЧРБ за получаване на разрешение за продължаване срока на пребиваване в Р България.

Предвид горното и в изпълнение на императивната разпоредба на чл.26, ал.1 от ЗЧРБ и чл.10, ал.1, т.10 и т.11 от ЗЧРБ началникът на отдел „Миграция“ - СДВР издава заповед с рег.№ 513 ПАМ - 68/25.07.2019г.,с която отказва продължаване на срока за пребиваване на С. М..

От правна страна съдът намери следното:

Отказът е издаден от компетентен орган - в кръга на неговите правомощия, съгласно заповед № 513з-9273/30.11.2018 г., на директора на СДВР, относно оправомощаване на началника на отдел „Миграция“ - СДВР да издава или отказва издаването на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване и съответно при наличие на основание да прекратява производство. Спазена е писмената форма, като се съдържат реквизитите по [чл. 59, ал. 2 от АПК](#), в това число са изложени мотиви за отказа като фактически и правни основания.

Основният спор е за приложението на материалния закон - приложеното писмо обосновава ли прилагане на хипотеза на [чл. 26, ал. 1](#) във връзка с [чл. 10, ал. 1, т. от ЗЧРБ](#) и за съответствието на отказа с целта на закона.

Правните основания, посочени в заповедта й гласят следното:

Съгласно [чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ](#) отказва се издаване на разрешение за пребиваване или

продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23.

Съгласно посочената в заповедта хипотеза на чл. 10, ал. 1, т. 1 от закона се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против сигурността на страната. Следва да се посочи, че правното основание по [чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ](#) борави с наличие на данни, а не факти и доказателства.

[Чл. 57, ал. 1 от ЗЧРБ](#) определя, че директорът на дирекция "Миграция", директорите на ОДМВР или оправомощените от тях длъжностни лица разглеждат документите на чужденеца за предоставяне право на пребиваване след получаване на писмено становище от ДАНС по [чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност"](#).

В случая, както се посочи, е дадено такова писмено становище от да бъде отказано продължаването на срока на пребиваване на жалбоподателя, на основание [чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ](#), във връзка с [чл. 4, ал. 1, т. 14](#) във връзка с [чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС](#).

Съгласно [чл. 6, т. 1 от Закона за министерството на вътрешните работи \(ЗМВР\)](#) една от основните задачи на Министерство на вътрешните работи (МВР) е защита на националната сигурност и тя се изпълнява включително чрез дейността по събиране, анализ и оценка на информация, свързана с националната сигурност ([чл. 7, т. 1 от ЗМВР](#)). Дирекция "Миграция" е основна структура на МВР ([чл. 9, ал. 1, т. 5 от ЗМВР](#)). По силата на [чл. 90, т. 3 от ЗМВР](#) и чл. 141б, ал. 1, т. 1 от Правилника за прилагане на Закона за министерството на вътрешните работи (ППЗМВР) директорът на дирекция "Миграция" или оправомощени от него длъжностни лица разполагат със правомощие да издават или отказват издаването на разрешения за краткосрочно, продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване. Следователно те разполагат и с правомощието да установяват наличието на обстоятелства от хипотезата на [чл. 26, ал. 1](#), вр. [чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ](#), в случаите, в които са ги констатирали сами. Безспорно в този случай административният акт следва да бъде надлежно мотивиран от административния орган, както и да бъде установено наличието на данни за посочените в [чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ](#) обстоятелства. От своя страна ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България ([чл. 6, ал. 3 от ЗДАНС](#)), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци на територията на страната. Ето защо в [ЗЧРБ](#) законодателят е предвидил, че основанието "заплаха за националната сигурност" може да се приложи, както на базата на обстоятелства, установени при упражнена от МВР компетентност, така и на базата на дадено в условията на [чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ](#) становище от ДАНС. От изложеното следва, че отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган. Получаването на писмено становище от ДАНС по [чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС](#) е задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци в Република България ([чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ](#) и чл. 57, ал. 1 от ППЗМВР). Имащо характеристиките на акт по [чл. 21, ал. 5 от АПК](#), то не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, а законосъобразността му следва да се прецени при оспорването на крайния акт.

По аргумент от разпоредбите на [чл. 13](#), вр. [чл. 8 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи \(КЗПЧОС\)](#), засегнатото лице следва да разполага с

ефективна съдебна защита срещу засягащия го акт. Постановеният въз основа на отрицателното становище на ДАНС административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Ето защо, макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДАНС становище, съдът, воден от задължението за преценка на пропорционалност на наложената мярка и гарантиране на правото на ефективна съдебна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на процесния отказ.

По силата на [чл. 4, ал. 1 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност"](#), агенцията извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред. Според [чл. 4, ал. 3 ЗДАНС](#) агенцията осъществява информационно-аналитична, прогностична, контролна, координационна и методическа дейност със собствена и на други държавни органи информация от значение за националната сигурност; а съгласно чл. 41, ал. 1, т. 2 от същия закон ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по [ЗЧРБ](#).

Република България е суверенна държава и има самостоятелно право да прецени кое лице съставлява заплаха за националната ѝ сигурност, в това число да определи това понятие и всички свързани с него елементи, както и органите и процедурата.

Видно е от цитираните по-горе разпоредби на [ЗДАНС](#) и [ЗЧРБ](#), че участието на органите на ДАНС в производствата по [ЗЧРБ](#) е в изпълнение на задачите им по осъществяване на контролната им дейност във връзка с пребиваването на чужденците в държавата ни. С други думи, становището има за цел да бъде осъществен превантивен контрол и оценка на риска спрямо лицата, влизащи в страната, като по този начин се изпълнява генералната причина за съществуването на ДАНС, а именно защитата на националната сигурност.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци - граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на [ЗЧРБ](#), на [НУРИВОВР](#) и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност.

С позоваване на нормата на [чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ](#), включително чрез изписването на текста ѝ издателят на административния акт е изпълнил задължението да мотивира същия, според изискванията на [чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК](#).

Изложените в оспорения отказ фактически и правни основания отговарят на изискванията за мотивиране на акта. Така направеното изложение на мотивите на административния орган по никакъв начин не е затруднило лицето да разбере основанията за отказ и да организира защитата си срещу отказа, за което свидетелстват съображенията, изложени в жалбата до Съда.

От друга страна, специфичното в случая изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразените становища на ДАНС, допълват мотивите на оспорения отказ в контекста на задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС - мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт се прилага и не противоречи на закона. В случая мотивите за отказа се съдържат в писмо рег. Рег. №RB202001-001-03/10.07.2019г., получено в отдел , „Миграция“-СДВР, подписано от заместник-председател на ДАНС се отказва издава на разрешение за продължаване срока за пребиваване в Р.България, поради наличие на данни, които съгласно осъществяваната от чужденеца дейност представляват заплаха за националната сигурност. От изложеното в справката следва, че същата е обоснована, като крайният извод е относим към данните в мотивите на оспорения акт. Касае се за данни за засягане на обществени отношения, от съществено значение за реда в страната.

Изложеното обосновава извод за законосъобразност на обжалвания отказ, поради което и жалбата против същия като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

От ответния административен орган не са претендирани разноски, поради което същите не следва да се присъждат.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на С. М., [дата на раждане] , ЛНЧ1003913065, гражданин на Руска федерация срещу Заповед

рег.№ 513 ПАМ - 68/25.07.2019г.,на началник на отдел „Миграция“-СДВР с която отказва продължаване на срока за пребиваване в Република България на осн. чл.26, ал.1 от ЗЧРБ и чл.10, ал.1, т.10 и т.11 от ЗЧРБ

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщаването с препис за страните.

СЪДИЯ: